ဘာရေး ရမှန်းမသိတဲ့ ညတစ်ညမှာ ကြယ်တွေကလည်းမလင်းပါ။ ကြယ်တွေမလင်းလို့ လူတွေလည်း မနင်းခဲ့တဲ့လမ်းတွေမှာလည်း လမ်းမီးတွေလည်းပျက်လို့ပေါ့။ လမ်းမီတွေပျက်လို့ လမ်းတွေမှောင်လို့တဲ့ လူတွေကလည်း လမ်းတော့ သိပ်မလျှောက်ကြတာအမှန်ပါ. ဒီမလျှောက်တဲ့လမ်းကြားလေးမှာတော့ တချို့ တွေကတော့ အချစ်အင်အားတွေသုံးပြီးတော့ ချိန်းတွေ့တဲ့ အတွဲ တစ်တွဲကတော့ရှိရဲ့။ အတွဲ ဆိုလို့ ကြိုက်ကြတာတော့မကြာသေးပါဘူး အလွန်ဆုံးရှိလှ သုံးပတ်ပေါ့။ ကောင်လေးကတော့ ဟိုဘက်စက်မှုဇုံထဲက လွှဆွဲ တဲ့ကောင်လေး ၊ ကောင်မလေးကတော့ မြို့ထဲက ဒဂုံစင်တာမှာ အရောင်းစာရေးမလေး။ သူတို့ ၂ ယောက်က လမ်းပေါ်က ဘတ်စကားပေါ်မှာ ဆုံတာလေ။ သိပ်မထူးဆန်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းလေးပဲပြောရမှာပေါ့။ ကောင်လေး တစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကားပေါ်တွေ့တယ် ၊ ကောင်လေး ကသူကြိုက်တဲ့ကောင်မလေးတွေ့တော့ စိတ်ဝင်စားတယ် ၊ ကောင်လေးက အလုပ်ကြမ်းလုပ်ရပေမဲ့ သူ့ကိုယ် ကို သိပ်ဂရုစိုက်တဲ့ကောင်။ သူကိုယ်တိုင်က ပိုက်ဆံသုံးနိုင်ကြီးမဟုတ်ပေမဲ့ ၊ သူကိုယ်သူ ဘယ်လိုဝတ်ရမယ်ဆိုတာကတော့ သိတယ်။ ဝတ်တတ်စားတတ်တယ်ပေါ့ ။ ဒါနဲ့ပဲ ၁ လ လောက်အကြာမှာ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးကြိုက်သွားတယ် ။ ခုတွေ့ခုကြိုက်လို့တော့ ပြောလို့မရတော့ဘူးထင်တာပါ။ ခေတ်ကြီးကပြောင်းလဲသွားပကိုး....
သိပ်မကြာလိုက်တဲ့အချိန်မှာပဲ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ တွေ့ဖို့ချိန်းကြတယ်။ ကောင်လေးက နေတော့ စက်မှုဇုံထဲက အလုပ်က ပေးထားတဲ့ အိမ်ကလေးမှာနေတယ်။ ကောင်မလေးကလည်း သူ့အိမ်နဲ့ သိပ်မကွာတဲ့ လမ်း ၅ လမ်းလောကက်ပဲ ကွာတဲ့လမ်းမှာပါ ချိန်းတွေ့ကြတော့တာပေါ့။ ထုံးစံအတိုင်းကြိုက်ခါ စ ချစ်ခါစ ဆိုတော့ အယောင်ယောင်အမှား မှား၊ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိတဲ့ အခြေအနေပဲပေါ့ ။ ကောင်လေးက ကောင်မလေး လက်ကိုင်ပြီးတော့ မေးတယ်
ချစ်လား သီတာ..
ကောင်မလေးက ချစ်လို့ပေါ့ရှင်ရယ်
ကောင်လေး ရင်ထဲမှာ ဘုရားပွဲလှည့်သွားတယ်။ ကောင်လေးအနေ နဲ့ ပထမဆုံးကောင်မလေး ဆိုလည်းမမှားဘူးပေါ့ ။ ကောင်မလေး အနေနဲ့လည်း ကောင်လေးက ရည်းစားဦးပဲဆိုပါတော့ ။ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မလေး ကြိုက်တဲ့အချိန်ကသာကသာ သုံးပတ် ၊ ဒီလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်တွေ့ရတာ ပထမဆုံးမို့ ရင်တွေပန်းတွေ နှစ်ယောက်လုံးတုန်နေတာပါပဲ။ ကောင်လေး နာမည်က ဝင်းနိုင် တဲ့။ ဝင်းနိုင် က ကောင်မလေး ရဲ့ လက်ဖဝါးနုနုလေးကိုကိုင်ပြီးတော့ တခြားစကားတွေပြောလို့ပေါ၊ လကြီးကလည်း ထိန်လို့ ၊ ခြင်တွေကလည်းကိုက်လို့ ။ ဒါတွေ မမှုပါဘူး။ ကောင်မလေး လက်ကိုကိုင်ပြီး စကားပြောရတဲ့ အရသာကိုက ဘာနဲ့ မှမလဲနိုင်...ဒီကြားထဲ သူတို့ အလုပ်ထဲက ကိုကြီးပြုံးကပြောလိုက်သေးတဲ့ စကားတောင်မှတ်မိသေးတယ်။ ဘာတဲ့ ကောင်မလေးလက်ကိုင်ပြီး ရင် ဖတ်သာနမ်း ၊ နောက်ပြီး လက်ကို နယ်ချ ၊ ကြောက်မနေနဲ့ အလိုလိုဖြစ်သွားလိမ့်မယ်တဲ့ ။ တွေးရင်းတောင်ကြက်သိမ်းထလာတယ်။ ကြိုးစားပမ်းစားကြိုက်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒီလိုအကြမ်းပတမ်းလုပ်လို့ နောက်ချိန်းမလာမှ ပြသာနာ။ ဒီလိုတောင်ပြော မြောက်ပြော တောင်စဉ်းစား မြောက်စဉ်းစားနဲ့ ၁ နာရီလောက်ကြာတော့ ကောင်ညမလေးကို အိမ်လမ်းလျှောက်ပို့တယ်။ သူလည်း သူ့အလုပ်ရုံကိုလမ်းလျှောက်ပြန်လာတယ်။ လမ်းတလျှောက် ခွေးတွေကလည်း ဟောင်လို့ ။ ခွေးဟောင်သံတောင် ဒီညအတွက် နားဝင်ချိုသေးပဲ။
ကြ သီတာတစ်ယောက် ကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်ပါ။ သူ့ ကောင်လေးနဲ့ ချိန်းတွေတာတွေစဉ်းစားရင်းနဲ့ ဆိုတော့ ဘယ်လိုအိပ်ရမယ်မှန်းတောင်မသိ။ ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစားနဲ့ မို့မနက်လင်းခနဲ နေမှအိပ်ပျော်သွားသည်။ မနက်လည်းကြရော ကမန်းကတန်းရေချိုး ၊ အဝတ်လဲပြီး ဒဂုံ စင်တာကို ဘတ်စကားစီးလာသည်။ မနက် ရုံးသွားချိန်ဆိုတော့ ကားကတော့အချောင်ကြီးမဟုတ်။ ကြပ်လည်းဒီလောက်မကြပ်။ ကြ အကြောင်းကို စဉ်းစားရင်း တစ်ကိုယ်တည်းပြုံးနေရင်း
အား ....နာလိုက်တာ
အော်လိုက်တာ က သီတာ.. ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ခြေထောက်ကို တစ်ယောက်က တက်နင်းသွားလို့ဖြစ်သည်။ ကားလည်းမကြပ်ပဲနဲ့ နင်းလည်းနင်းသေးသည် ။ လူကိုတောင်လှည့်မကြည့် ။ ဘတ်စကားပေါ်မှာ ခြေထောက်နင်းမိတာ အဆန်းမဟုတ်ပေမဲ့ အခုသူလုပ်တာ က တော့ မခံစားနိုင်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့

လှည့်ကိုမတောင်းပန်။ နင်းတဲ့သူကိုကြည့်လိုက်သည်။ လူကတော့ သူတို့အသက်နဲ့သိပ်မကွာသည့် လူငယ်တစ်ယောက် ။ စီးထားတာ အောစတားလို့ ခေါ်သည့် နာမည်ကြီးဖိနပ်တစ်မျိုး။ ဒါကြောင့်မသိတာလားလို့ တောင်ထင်သည်။ ဝတ်ထားတာ က ဂျင်းဘောင်းဘီ ကိုဖောက်ထားသည်........လမ်းသရဲပုံစံဆန်ဆန် ဖြစ်သည်။ အကျီကတော့ မြန်မာပြည်မှာ မတွေ့ဘူးသည့် တံဆိပ် (သူက အကျီဆိုင်မှာလုပ်တဲ့ သူဆိုတော့ သိသည် ပဲဆိုပါတော့) ..အရပ် အမောင်း က တော့ ၅ ပေ ၁၀ လောက်ကျော်မည်ထင်သည်။ လူကတော့ အရပ်နဲ့ ဘာနဲ့ ဆိုကြည့်ကောင်းသည်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလို မျိုးနဲ့တော့ သူ့ကိုအလွတ်မပေးနိုင်။

ဒီမှာရှင့် ..

ဒေါသသံပါပါနဲ့ အော်လိုက်သည်။ ဟိုသူက ပြန်တော့ လှည့်မကြည့် ။ ဒေါသပိုထွက်သွားသည်။ ဘေးနားကသူတွေတောင်သူမကို ကြည့်ပြီးသူကမကြည့်ဘူးဆိုတော့ လွန်လှပြီ။ သူမ နည်းနည်း အသံမြှင့်ပြီးထပ်အော်သည်။
ဟေ့လူ ..ဒီမှာ
တုတ်တုတ်မလှုပ်..သီတာ နည်းနည်းမဟုတ် တော်တော်လေး ပေါက်ကွဲသွားသည်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့ နားထဲမှာ နားကျပ်ထိုးထားသည်။ နားကျပ်သွားရာကိုကြည့်လိုက်တော့ နာမည်ကြီး ပန်းသီးတံဆိပ် အိုင်ပေါ့နှင့် .... သီတာ က နားကျပ်ကို ဆတ်ကနဲ ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ တဘက်လူ တုံကနဲ ဖြစ်သွားပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ နောက် သူက
ခင်ဗျား နေရင်းထိုင်းရင်း ဘာလို့ ကျနော့် နားကျပ်ကို ဆွဲဖြုတ်တာတုံး...
ရှင် က ကျမ ခြေထောက်ကို တက်နင်းတာကိုး
ဟုတ်လို့လား...................... ရဲပိုင်က မထုံတက်တေးနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်း မေးလိုက်သည်။
သူ့မျက်နှာပေးက သီတာ ကိုပိုလို့ဒေါသထွက်စေသည်။
ရှင်က ဖိနပ်အထူကြီးစီးထားတာ ကိုး ....ဘယ်နှယ့်သိမတုံး .... ဒီမှာရှင့် .... ရှင်ဒီလိုမျိုး စတိုင်ထုတ်ချင်ရင်တော့ ဘတ်စကား မစီးနဲ့။ ကိုယ်ပိုင်ကားဝယ်စီး။ အခုမှတောက တက်လာလားမသိပါဘူး။ ရှင်စီးထားတာတွေက ရော အစစ်တွေလား အတုတွေလား။ အစစ်စီးနိုင်မဲ့ လူဆိုလည်း ဘတ်စကားစီးပါ့မလား။ တော်ပြီ စိတ်ကုန်တယ် စကားပြောရတာ. . .
သီတာတစ်ယောက် ပြောချင်တာပြောပြီး ဆင်းရမည့် မြေနီကုန်းမှတ်တိုင်ရောက်တော့ ဘောက်ဆတ် ဘောက်ဆတ်ဆင်းသွားသည်။ နောက်မှာ အူကြောင်ကြောင်မျက်နှာနှင့် ကျန်ခဲ့တဲ့သူက ရဲပိုင်.. . . . .
ဘတ်စကားပေါ် က လူတွေကတော့ ရဲပိုင်ကို အူကြောင်ကြောင်နဲ့ ကြည့်လို့.. . . . .
ရဲပိုင်ကတော့ နားထဲ နားကြပ်ကိုပြန်ထိုးထည့်လိုက်သည်။ နားထဲ သီချင်းတွေရောက်နေပေမဲ့ စိတ်ကတော့ ခုနက စွာတေးမလေးဆီ.. . . ဘယ်လို ကောင်မလေးပါလိမ့်ပေါ့ ။ သိပ်မကြာ သူဆင်းရမဲ့ မဟာမြိုင်မှတ်တိုင် ကိုဆင်းလိုက်သည်. မဟာမြိုင်ဆေးခန်းကတော့ လူတွေ မပြတ်လှ. လူကြီးတွေပြောသည့် မစည်ကားအပ်သောနေရာမှာ လူတွေစည်နေလို့. . လူတွေကားတွေဖြတ်ပြီးတော့ တိုက်တန်းလေး တစ်ခုရဲ့ လှေကားပေါ်တက်လိုက်သည်.
တစ်ထပ်
နှစ်ထပ်
သုံးထပ်
လေးထပ်

ခပ်ညစ်ညစ်လှေကားအတိုင်းတက်လာရင်း ဘယ်တော့မှ မဆေးသည့် လှေကားမှန်တွေကနေတစ်ဆင့် ခိုတွေကိုမြင်နေရသည်။လေးထပ်မြောက်မှာတော့ တရုတ်စာလုံးကပ်ထားသည့် ပေါလစ်တိုက်ထားသည့် တံခါးတစ်ချပ်ကို ခေါက်လိုက်သည်။

ဒေါက်... ပထမဒေါက်မှာ ထွက်မလာ
ဒေါက် .. ဒုတိယ ဒေါက်မှာ တော့ ခြေသံကြားလိုက်သည်. သိပ်မသေချာသဖြင့် တတိယ ဒေါက်လိုက်သည်
ဒေါက်..

ကျွီ ဆိုပြီး တံခါးလေးပွင့်သွားသည်. . တံခါးနောက်မှာတော့ အိပ်မှုံစုံဖွားနဲ့ ခေါင်းပွပွလူငယ်တစ်ယောက်။
နေပိုင်ကိုကြည့်ရင်း
ဟေး အစောကြီးပါလား မင်းသားရယ် ။ ဘယ်တုံး. .
ရဲပိုင်က အိမ်ထဲကို ဝင်ပြီး အိမ်ရှေ့ခန်းက ခုံပေါ်ကို ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်. ပြီးမှ
အေးကွာ. စောဆို ဟိုမှာ ဟိုဟာမလေးက ဂျီတွန်နေလို့
ဘာလဲ မင်းရဲ့ အသည်းလေးက ခေါ်နေပြီလား.
ခေါ်တယ်လည်း မဟုတ်ဘူးဟေ့ ။ သူက တိုဖယ် တက်တယ် ဆိုတော့ ဒီနေ့ ငါက ကြိုနေကျလေ။ အဲဒါကို
မေ့ပြီးတော့ မနေ့က မင်းကိုကားပေးလိုက်တော့ ငါ ဒီနေ့ပြေးလာရတာပေါ့ ။
ကောင်းပါ့ကွာ။ ဒီလိုမှန်းသိ မင်းအိမ်မှာပဲအိပ်ပါတယ်။ အခုတော့ တလွဲ ။ ငါတို့ မနေ့ က ၄ နာရီမှ အိမ်ပြန်တာနော်
မောင်. ခုမှ ၉ း ၄၅ ပဲ ရှိသေးတာ ဆရာလေးရဲ့ .
အေး သင်တန်းက ၁၀း ၂၀ ပြီးတာ သားရေ၊ ငါလည်း မနက်တည်းက ဘာဆိုဘာမှ စားရတာသေးတာ မဟုတ်ဘူး။
ငါ့ကားထဲမှာ ပိုက်ဆံအိတ်ပါသွားတယ်ဟေ့။ အိမ်သော့တစ်ခုထဲ မေ့ပြီးယူသွားတာ ။ဗီရိုသော့ရော ပါသွားတာကိုး ။
ဒါနဲ့ တစ်အိမ်လုံး ပိုက်ဆံလိုက်ရှာတာ ၄၀ ပဲထွက်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ဘတ်စကားတိုးလာရတယ်
အံမယ် ၊ မင်းက ဘတ်စကားစီးရတယ်ဆိုပါလား ၊ ကြားသားမိုးကြိုး. . .
ရဲပိုင်က စွာတေးလေး အကြောင်းပြောဖို့ စဉ်းစားယုံရှိ သေး လက်က နာရီက ၁၀ နာရီထိုးကြောင်း တီ တီလုပ်နေပြီ။
ကဲ ငါသွားတော့မယ်ဟေ့ မျိုးမင်းရေ ၊ နောက်မှ မင်းကိုတခြားဟာတွေပြောတော့မယ်
ကြွကြွ ကိုယ်တော်။ ကျနော် ပြန် အိပ်တော့မယ်

ရဲပိုင်က မျိုးမင်း ကားသော့ထားနေကျ နေရာက ကားသော့ကိုဖြုတ်လိုက်သည်. . . နောက် လေကလေး တချွန်ချွန်နဲ့
အောက်ကိုဆင်းသွားလေတော့သည်။
ရဲပိုင် နဲ့ မျိုးမင်းက ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ. . . . တရုတ်ကားတွေထဲကလိုတော့
သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတွေတော့မဟုတ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်တော့ အလွန်ချစ်ကြတဲ့
သူငယ်ချင်းတွေ. . . ညီတွေကိုယ်စီရှိသော်လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အားကိုးကြသည်။ တိုင်ပင်ကြသည်။
ရဲပိုင်ရဲ့ မိဘတွေက နိုင်ငံကြီးတစ်နိုင်ငံမှာ စီးပွားရေး လုပ်နေတဲ့သူတွေ။ ရဲပိုင်ကိုယ်တိုင်ကိုတော့ ၅ တန်းထဲက အဒေါ်
အရင်းနဲ့ ထားခဲ့သည်။ နောက်တော့ သူ့မိဘလုပ်ငန်း နိုင်ငံခြားမှာ အောင်မြင်တော့ ပြန်လာဖို့စိတ်ကူးမရှိတော့။
ရဲပိုင်အဒေါ်ကတော့ ရဲပိုင် ၁၀ တန်းပြီးတော့ ကျန်းမာရေးစစ်ဖို့ ဆိုပြီး လိုက်သွားလိုက်တာ . အခုချိန်ထိပြန်မလာ.. .
. ဟိုမှာ တည့်တယ်ဆိုပဲ။ ရဲပိုင်က တော့ မြန်မာပြည်မှာ အင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်သည်. နောက်တော့
စီးပွားရေးတွေလေ့လာသည်။ ရဲပိုင် သဘောအားဖြင့်တော့ နိုင်ငံခြားကိုမသွားချင်. ဒါကြောင့်ဘယ်လိုခေါ်ခေါ် ပေပြီး
မြန်မာပြည်မှာ တစ်ယောက်တည်းနေသည်။ ရဲပိုင် မိဘတွေကလည်း ၁ ခါခေါ် ၂ ခါခေါ် နောက်တော့ မြန်မာပြည်နဲ့
စီးပွားရေး လုပ်ရတာပဲ ဆိုပြီး ရဲပိုင်ကို မြန်မာပြည်မှာပဲ နေစေပြီး စီးပွားရေးလေ့လာခိုင်းထားသည်။
နိုင်ငံခြားငွေတွေကို ဒီမှာ သုံးဖို့ရဲပိုင်ကို ပို့သဖြင့် ရဲပိုင်တို့ အတွက်က တော့ ငွေကမရှား ။ တလတလ မိဘများ က
ဒေါ်လာ တွေပို့နေတာကိုး။ ကိုယ်ပိုင် အမ် ၂ လေး တစ်စီး စီး၊ နောက် ဟမ်းဖုန်း လေးကိုင်။ ပိုက်ဆံကိုင် တော့
ထောင်တန်အုပ်လိုက် အဆင်ပြေသည်။ အရင်တည်းက မိဘတွေကလည်း ချမ်းသာဆိုတော့ ရဲပိုင်ဘဝက ပူစရာမလို။
ရဲပိုင် ဟိုစဉ်းစား ဒီစဉ်းစားနဲ့ ကျူရှင်လမ်းကိုကွေ့လိုက်သည်။ သင်းနွယ် ကတော့ ကျူရှင်အောက်မှာ နှုတ်ခမ်းလေး
စူလို့စောင့်နေသည်။
သင်းနွယ် က ကားပေါ်ရောက်တော့ ရဲပိုင်ကို ဘတ်ကနဲ့ရိုက်လိုက်ပြီး

မောင် ဘာလို့နောက်ကျတာလဲ၊
ချစ် ကလည်း ကွာ ၊ ကို မနေ့က ကားကို ဟိုကောင်ကြီး မျိုးမင်း ယူသွားလို့ပါ. . ဒါကြောင့် မောင်မနက်ကခင်သွားယူလာပြီး မဖုရားကို လာကြိုတာခင်ဗျ
ရဲပိုင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အပြောချိုချိုလေး နဲ့စပြောသည်။ သင်းနွယ်က ရဲပိုင်နဲ့ ကြိုက်တာ ၃ လလောက်ပဲရှိသေးသည်။ သူနဲ့ အမှတ်မထင် သင်တန်းတစ်ခုမှာတွေ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အပြောလည်းချို၊ ရုပ်လည်း လက်ခံနိုင်သည်၊ နောက် သုံးနိုင်သည့် သူဆိုတာ နှင့် သင်းနွယ်တို့ ကျသွားခြင်းဖြစ်သည်။
ထုံးစံအတိုင်းရဲပိုင်တို့ကတော့ စကားလေးတွေနဲ့ ကောင်မလေးတွေကို ရစ်ပတ်တာ သင်းနွယ်က ဒါနဲ့ ဆိုတတိယမြောက်လေ။
ကဲ ကလေး စိတ်ဆိုးရင်း ဘယ်လိုချော့မှာလဲ
ဒီလိုချော့မှာဗျာ
ရဲပိုင်ကပြောပြောဆို ဆို ဒူးအပေါ်ရောက်အောင်ဝတ်ထားသည့် စကတ် ပြာပြာလေး မဖုံးနိုင်သည့် ပေါင်သားဖြူဖြူလေးကို လှမ်းပွတ်လိုက်သည်။ သင်းနွယ်က တရုတ် မလေး ဆိုတော့ အသားက တော့ ဖြူပြီး ပေါင်လေးက လှသည်။ သွေးကြောလေးတွေတောင်မြင်ရသည်။
သင်းနွယ်က ပြောပြောဆိုဆိုရောက်လာသည့် လက်ကို ဖတ်ကနဲရိုက်လိုက်ရင်း
သွားပါ။ လူကိုတွေ့ရင် ဒါပဲ။ မျက်စောင်းလေး တစ်ချက်ပစ်လွှတ်လိုက်သည်. . . ရဲပိုင် က ရီကျဲကျဲလုပ်ပြီး ရက်သွားသည့် ကောင်မလေးကိုကြည့်လိုက်သည်။ ကောင်မလေး ကတော့
သွားကွာ...မကြည့်နဲ့
အော် ဘယ်မှာစားမလဲ မေးမလို့ပါ . .
သိဘူးလေ. ကြိုက်တဲ့နေရာသွား.
ကိုယ့်အိမ်မှာ ကိုယ်လုပ်ကျွေးတာစားမလား။
ဟာ မောင်ရာ တော်တော်. . . .
ရက်ပြုံးပြုံးပြီး လက်ဝါးသံ တစ်ဖောင်းဖောင်းက ရဲပိုင်ရဲ့ ကိုယ်ပေါ်ကျလာသည်။ ဟိုတစ်ပတ်က အဖြစ်အပျက်ကို ရင်ထဲထိတ်ကနဲ့ သင်းနွယ်မှတ်မိသွားသည်။
ကဲလာပါ . . ဆာကူရာမှာပဲ ကော်ဖီနဲ့ မုန့် နဲ့ စားတာပေါ့ ။ နောက်မှ ကိုယ့် အိမ်မှာ ကိုယ် လုပ်ကျွေးမယ်လေ။
တော်ဆို. . . .တော်ပြီ မောင့်ကို မခေါ်တော့ဘူးကွာ...
ရဲပိုင် က တဟားဟား ရီရင်းကားကို နေပြည်တော်ရုံရှေ့မှာ ပါကင်ထိုးလိုက်သည်။
ရဲပိုင်က အရင်ဆင်းလိုက်ပြီး နောက် ကောင်မလေးတံခါးဘက်ကိုသွားစောင့်နေလိုက်သည်။ သင်းနွယ်က စကတ်တိုလေး ကို ဖိကာဆင်းလိုက်သည်။ ဘယ်လောက်ဖိဖိ မျက်စိ လျင်သည့် ရဲပိုက် က ပန်းရောင် စလေးကို လှစ်ခနဲ့မြင်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲ က နည်းနည်းလေး ပြုံးလိုက်ကာ သင်းနွယ်ကို လက်က လေး ကမ်းလိုက်သည်။
သင်းနွယ်က ရဲပိုင်လက်ကို ကိုင်ရင်းနဲ့ မှ ဆာကူရာ တံခါးပေါက်ဆီကို လှမ်းဝင်လိုက်တော့သည်။
ဆာကူရာ အဝင်မှာတော့ နာမည်ရေး ဘာရေးလုပ်ပြီးမှ ဝင်လိုက်သည်။ နောက်တော့ ဓာတ်လှေကား ထဲကိုဝင်လိုက်ပြီး အထပ် ၂၀ ဆိုတာကို ရဲပိုင်က နှိပ်လိုက်သည်။ ဓာတ်လှေကာ တံခါးက ငြိမ့်ကနဲ ပိတ်သွားသည်။
ဓာတ်လှေကားမှာ သူတို့ ၂ ယောက်တည်း။ ရဲပိုင်က သင်းနွယ်ရဲ့ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးကို စပြီးစုတ်လိုက်သည်. ဟိုကလည်း ပြန်ပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းတွေနဲ့ အပြန်အလှန် အနမ်းတွေခြွေလိုက်သည်။
နောက်တော့ရဲပိုင် လျှာက သင်းနွယ်ရဲ့ လျှာကိုစိမ်ခေါ်စာ ပို့လိုက်သည်။ လျှာကလေး ကဆက်လိုက်လာသည်။ နှစ်ယောက်သား လျှာ တိုက်ပွဲဝင်လိုက်တာမှ အပြင်းအထန်. . . . ရဲပိုင် လက်က အကျီ ပန်းရောင်ပေါ်က ရင်သား အိအိလေးကို လှမ်းပြီး ဆတ်ဆတ်လေး ဆုတ်ကိုင်လိုက်တော့ .
အိ. . . .
သင်းနွယ် နှုတ်ခမ်းက ထွက်လာတဲ့ အသံ. . . . .နောက်တော့ သင်းနွယ်က
မောင်ရာ မလုပ်ပါနဲ့ ။ အကျီကြေမယ်။
အလျှောက်ကောင်းလို့ ရဲပိုင်တစ်ယောက် လွှတ်ပေးလိုက်ရသည်. နောက် နှုတ်ခမ်းကို ဆက်နမ်းဖို့ပြင်နေဆဲ မှာပင်

တင်
ဆိုသောအသံက အထပ် ၂၀ ရောက်ကြောင်းသတင်းပေးလိုက်သလို. . . ဟုတ်ပါတယ် အထပ် ၂၀ ရောက်ပါပြီ။
တံခါးစောင့် အကိုကြီး က တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်ရင်း မြန်မာ ဆန်ဆန် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က
နေရာကိုလိုက်ပြပေးသည်။ ရန်ကုန်မြို့ကို တခါတည်း မြင်နိုင်သည့် ပြတင်းပေါက်ဘက် အခြမ်း နှစ်ယောက် ထိုင်
ထိုင်ခုံလေး မှာ သွားထိုင်ဖြစ်သည်။
ဘာသုံးဆောင် ပါမလဲရှင်
မြန်မာ၀တ်စုံ နဲ့ အကိုကြီး က နို့ဘုတ် ကလေးကိုင်လို့ လာမေးသည်။ ဒါနဲ့ သင်းနွယ် က
၂ညီတဂျ နှစ်ပွဲး နောက်ပြီးတော့ ကာပါချီးနိုး နှစ်ခွက် ပေးပါ
ဟုတ်ကဲ့ပါ။
စားပွဲထိုး အကိုကြီးက နြကြ တွေ သိမ်းပြီးပြန်သွားသည်. . သူတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ချစ်သူတို့ဘာ၀
တောင်စဉ်ရေမရတွေပြောလို့ပေါ့ ....

စားပြီးသောက်ပြီး ရဲပိုင်အိမ်ထဲရောက်တော့ နေ့ခင်း ၁၁ နာရီ ခွဲတော့မည်။ တံခါးပိတ်ပိတ်ခြင်း ရဲပိုင်က သင်းနွယ်
နှုတ်ခမ်းလေကို စုတ်လိုက်သည်။ နှင်းဆီရောင် မသန်းသည့် နှုတ်ခမ်းလေးမှာတော့ နှုတ်ခမ်းနီ နံ့လေးသင်းလို့ ။
နောက်ဆုံးပေါ် ဟုတ်မဟုတ်ကတော့ နေပိုင်ကိုယ်တိုင်က နှုတ်ခမ်းနီ မသုံးသဖြင့် မသိ။ သင်းနွယ်က အားကျမခံ
နေပိုင်နှုတ်ခမ်းကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ပြန်စုတ်သည်။ ဒီတခါတော့ သင်းနွယ် လျှာ ဖျားလေးက နေပိုင် နှုတ်ခမ်းကို ပါ
အသားလေး လာပြီး စသည်။ နေပိုင် က ဒီလိုတော့ အကြောမခံ ။ လျှာ ကိုစစ်ကူလွှတ်ပြီး သင်းနွယ်လျှာကို
ငြိမ်သွားအောင် ရစ်ပတ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား တိုက်ပွဲ ကတော့ ပြင်းထန် နေသည်။ နေပိုင်လက် က
အကျီအောက်ဝင်ပြီး အကျီအောက်က ကြိုးလေးကိုစမ်းသည်။ သင်းနွယ်က ထိတ်လန့်စွာ လက်ကိုဖမ်းဆွဲသည်။
မောင် မချွတ်ပါနဲ့လားကွာ။
အကျီကြေသွားမယ် လေ အချစ်ရယ်
ဒီတစ်ခါ အလျှောက်ကောင်းသူက ရဲပိုင်. တကယ်ကို ချက်ကောင်း . သင်းနွယ် က မချိပြုံးလေး ပြုံးလိုက်ပြီး
သူ့လက်ကို ဖယ်လိုက်သည်။ ရဲပိုင်က ရင်သားအစုံ ကို ကာထားသည့် အရာကို ဖယ်လိုက်ပြီး ရင်သားတစ်ခုလုံးကို
လက်နဲ့ အားရပါးရ ကိုင်လိုက်တော့
အ. အ.
နမ်းနေရင်းနဲ့ အသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာတော့ နေပိုင် က သင်းနွယ် အကျီကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။
အကျီကျွတ်သွားတဲ့ အချိန်ထွက်လာတာ က အပေါ် မြောက်နေသည့် ဘရာ တစ်ထည် နှင့် အတားအဆီးမရှိ
လွတ်နေသည့် ရင်သားတစ်လုံး။ ရဲပိုင် က လွတ်နေသည့်ရင်သားကို ပြုတ်ကျမှာ စိုးသလိုနဲ့ လက်နဲ့ ယုယုယ ယ
ကိုင်ပြီး ချေတော့သည်။ သူကိုယ်တိုင်က နမ်းတာရပ်လိုက်ပြီး သင်းနွယ် ပါးစပ်က ထွက်လာသည့် အသံများကို
နားဝင်ပီယံ ခံတော့သည်

အို . အ . အ........ အား ..
ရဲပိုင် က ရင်သားကို ချေလည်း ချေ နောက်ပြီး တော့ အစေ့ကလေးကို လည်း လက်ညှိုး လက် ခလယ် ကြားခပ်ကာ
လိမ့်ပေးလိုက်တော့

အို.... အားးး .. ကျွတ် ကျွတ်.......အား .
ပါးစပ်က လည်း အော်၊ နောက်တော့ သင်းနွယ်လက်ကလည်း နေပိုင့် ရဲ့ အားနေတဲ့ နောက်တစ်ဘက် ကို အားမလို
အားမရ စုတ်ကိုင်ထားသည်။ ရဲ ပိုင်က ရှုတ်တရက်ရပ်လိုက်ပြီ။

လာ အချစ်လေး ၊ ကိုယ်တို့ ဆိုဖာပေါ်သွားရအောင်.

ရဲပိုင်က သင်းနွယ်ကို ဆွဲခေါ်သွားသည်။ ရဲပိုင် ကတော့ အဝတ်အပြည့်အစုံ နှင့် သင်းနွယ်ကတော့ အပေါ်ဗလာကျင်းလေးနှင့် ။ ရဲပိုင် က သင်းနွယ်ကို ဆိုဖာပေါ် လှဲချလိုက်သည်။ နောက်သူကိုယ်တိုင်ကသင်းနွယ် ကိုယ်လုံးဖြူဖြူလေးပေါ်ကို မှောက်ချလိုက်သည်။ သင်းနွယ် မျက်လုံးကတော့ ကလယ်ကလယ် လေးနှင့်။ နောက်တော့ရဲပိုင်က သူ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်ကို နမ်းလိုက်သည်။ နောက် သူ့လက်က တဘက်တည်းပေါ်နေသည့် ရင်သားကို ဆက်ပြီးကိုင်လိုက်ပြန်သည်။

အ.. အ. . အင်း. . .ဟင်. . မောင်ရာ အရမ်းဆိုးတာပဲ.

သင်းနွယ်က တိုးတိုးလေး ပြောသည်။ ရဲပိုင်က စိတ်ထဲကနေပြုံးလိုက်သည်။ စိတ်ကပဲပြုံးလို့ ရမှာပေါ့ ၊ နှုတ်ခမ်းကမှ မအားတာကိုး. . . . .

ရဲပိုင်ကဆက်ပြီးတော့ လွတ်နေသည့် ဘရာမည်းမည်းလေးကို ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ နှုတ်ခမ်းချင်းနမ်းနေရာမှာ နဖူးကို တဆင့် တက်ပြီး အနမ်းဖွဖွလေးပေးလိုက်သည်။ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်းနမ်းရင်းနှင့် အောက်ကိုဆင်းပြီး နှာတံလေးကို နမ်းလိုက်သည်။ နောက်တော့ ပါးပြင် ကို အနမ်းနယ်ချဲ့လိုက်သည် ။ သည့်နောက်မှာတော့ နှုတ်ခမ်းလေးကို ဆက်နမ်းပြီး မေးစေ့လေးကို ငုံထားလိုက်သည်။ လည်တိုင်ကို ရောက်သည့် အချိန်မှာတော့ ခစ်ခစ်.. ဟီး.. ယားတယ် မောင်ရာ. မလုပ်နဲ့

တကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်ပြီး ရဲပိုင်ခေါင်းကို အောက်ကိုတွန်းချလိုက်သည်။ သူတွန်းချလိုက်တဲ့ နေရာက တိုက်ဆိုင်ချင်လို့ပဲလား ၊ ဒါမှမဟုတ် တမင်တကာပဲလားမသိ ရင်သားကို ကွက်တိရောက်သွားလေသည်. . . ရဲပိုင် က ရသည့် အခွင့်အရေး အပြတ်မခံ တရှိုက်မက်မက် ရင်သားတဘက်ကို နမ်း ၊ တဘက် ကို ချေလေတော့သည်။ သူ့ပုံက ခုမှ နို့စို့ရသည့် ကလေးနှယ်။

ပြွတ်..ပြွတ် .. . အ အား. မောင် ... ဟင်..

သင်းနွယ် ကတော့ ခေါင်းကိုမော့ ကာ တိုးတိုးမှ နည်းနည်းကျယ်ကျယ် အော်လေတော့သည် . . . .

ရဲပိုင်က လက်ကိုတော့ မဖယ် ခေါင်းကိုထောင်ပြီး

ကောင်းလား သင်းနွယ်. . .

မောင်ရာ . . .မသိဘူး. . အား . . အ. .. အ . . ဟင်း. . .

အံမယ် . . . မကောင်းဘူးလား အချစ်လေး.း အချစ်ပါးစပ်ကသာ မသိဘူး ၊ အခုတော့ ထေ့ထေ့ကလေး မေးပြီး အစေ့ကလေးကို ဖြောင်းဆန်အောင် ဆော့ပေးလိုက်တော့ စကားပြန်ပင်မလာ နိုင်လောက်အောင် သင်းနွယ်တစ်ယောက်လူးလိမ့်နေတော့သည်။

အို.. ဟင်. . . အား . ကျွတ် . ကျွတ် . .

သင်းနွယ်တစ်ယောက် ကတော့ လက်က ဆိုဖာကို ကိုင်ထားနောက် ခြေထောက်ကို ကုတ်ထား ပြီး ဖြည်းဖြည်း ညည်းလိုက် ကျယ်လာလိုက်၊ ရှက်လို့ထင်သည် ပြန်အသံတိုးလိုက် နှင့်

ရဲပိုင်ကတော့ တဘက်ကို နမ်းရင် တဘက် ကို လက်နဲ့ဆော့ ၊ နောက် ဘက်ပြောင်း ၊ သင်းနွယ်လက်ကလည်း တခါတလေ ခေါင်းကို လာကိုင်ပြီး ဆံပင်တွေကို လာဖွပေးနေသည်။

မောင် ရာ လုပ်တတ်လိုက်တာ. .

ရဲပိုင်က အားနေတဲ့လက်တဘက်ကို အောက်ဘက်ကိုရွှေ့ပြီး အမြောင်းလေးအတိုင်း ဆွဲချလိုက်တော့ အား . . .

သင်းနွယ်တစ်ယောက် ကော့တက်သွားသည်။ ဟိုဘက်တစ်ပတ်တုံးကတော့ ဒီလိုမျိုးမလုပ်။ သင်းနွယ်ရင်တော့ နည်းနည်းထိတ်သွားသည်။ လိုက်မိတာ မှားပလားမသိ.. .စဉ်းစားလို့ မဆုံးခင် အောက်က တခါလုပ်ပြန်တော့ အို. . . မောင် .. အို . .ဟင်း: း း:

သက်ပြင်းသံကြီးနဲ့ သင်းနွယ်တစ်ယောက် ဆိုဖာပေါ်မှာနေစရာ နေရာမရှိတော့ . . .

ရဲပိုင် က ပင်တီလေးကိုဆွဲချွတ်မယ်လုပ်တော့

သင်းနွယ် က လက်ကို လှမ်းဖမ်းရင်း

မောင်ရာ ။ ဒါတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ၊ သင်းနွယ်ကြောက်လို့ပါ။

ဘာကြောက်တာတုံးကွာ. . ကိုယ့်ကိုမယုံလို့လား
ယုံပါတယ်. ဒါပေမဲ့
ကဲဒါဆို ကံတရားကို မေးမယ် ကိုယ် လုပ်သင့်မလုပ်သင့်
သင်းနွယ်ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ကံတရားကိုမေးမယ်ဆိုတော့ ဘာများလဲပေါ့ .
ကဲမောင် သင်းနွယ်ဝတ်ထားတဲ့ ပင်တီရောင်ကို မှန်းမယ် ကွာ၊ မှန်ရင် မောင် ကိုပေးလုပ်ရမယ် ဘယ်လိုလည်း
သင်းနွယ် က
အံမယ်။ လူလည် ၊ ရှင် က ဘယ်နခါမှန်းမှာတုံး
၁ ခါကွာ. . မှားရင် သင်းနွယ် သဘော ၊ မှန်ရင် ကိုယ့်သဘော.
သင်းနွယ်ငြိမ်ပြီး စဉ်းစားလိုက်သည်. .   ၁ ခါတည်း မှန်ဖို့ ဆိုတာ အခွင့်အရေး က အရမ်းနည်းသည်။ ဒါကြောင့်မို့
အိုကေ မောင်။ ပြော ဒါဆို
ပန်းရောင်
ဖိုးဖိုးဇတ် ဇတ်ပြောပြီး ရဲပိုင်တစ်ယောက်ပင်တီလေးကို ဇတ်ကနဲ့ ဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ ပန်းရောင်
ပင်တီလေးထွက်လာသည်. .
ကဲ ဆရာမကြီး ကျနော်နိုင်ပြီနော်.
သင်းနွယ် ဘာမှမပြောတော့ပဲ အနောက်ကို လှဲချလိုက်သည်။ နောက် ရဲပိုင်က ပင်တီလေးကို အဆုံးထိချွတ်ချလိုက်ပြီး
အောက်မှာပုံချထားလိုက်သည်။ နောက်ပြီးတော့ စကတ် ပြာပြာလေးကို ပါချွတ်ချထားလိုက်သည်။ သင်းနွယ် က
တရုတ်မလေးမို့တော်တော်လေးလည်း ဖြူသည်။ အဲဒီမှာ မည်းမည်းကွက်ကွက်လေးကတော့
ကြည့်လို့ကောင်းလှသည်။ အသားဖြူသူမို့ အောက်မှာရော ပင်တီမှာရော အရည်တွေရွှဲနေပြီ။ ရဲပိုင်လက်ကတော့
စုန်ဆန်ဆင်းလျက်။ သင်းနွယ်ကတော့ လေထဲပင်ရောက်နေပြီ. သိပ်မကြာ ရဲပိုင် မနေနိုင်တော့ ပါးစပ်နဲ့ သင်းနွယ်
အောက် နှုတ်ခမ်းသားလေးတွေကို စုတ်တော့သည်.
မောင် . အား . မလုပ်နဲ့ .
အိုး ၊ ရှီး . အားလား လား ။ မောင် ရာ တမျိုးကြီးပဲ ။ အယ်..... တမျိုးကြီးပဲ. . .
ပါးစပ်က အမျိုးစုံအော် နေချိန်မှာတော့ ရဲပိုင်တစ်ယောက် သူ့ အကျီချွတ် ဘောင်းဘီကိုချွတ်
အတွင်းခံချွတ်လိုက်သည်။ နောက် တော့ ထောင်မတ် နေပြီဖြစ်တဲ့ သူ့ဟာကို အသားလေး အဝမှာတေ့ကာ
နှစ်ခါသုံးခါ ဆွဲချလိုက်သည်.
သင်းနွယ်တစ်ယောက်လေထဲ ရောက်သွားပြီ။ စိတ်ထဲကလည်း မရိုးမရွ. တခုခု လိုနေသလို
မောင် ရာ . ဘာလုပ်လိုက်တာလဲကွာ. စိတ်ထဲက မနေတတ်တော့ဘူး
မနေတတ်ရင် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ.
မောင် က လည်းကွာ. ရှက်ပါတယ် ဆို.
ရဲပိုင်က ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ က ကွန်ဒုံးတစ်ခုထုတ် စွတ်လိုက်သည်။ နောက်တော့ အဝ ကို သာသာလေးတေ့
နောက်တော့ ၂ ခါလောက်ဆွဲချလိုက်တော့
အိုကွာ. .. လူကို နှိပ်စက်နေပြီ.
နွဲ့နွဲ့လေးပြောလိုက်တဲ့ သင်းနွယ်ရဲ့ အသံက ရဲပိုင်ကိုဖိတ်ခေါ်နေသလို. . . . .
ရဲပိုင် က မခို့တရို့လေးပြုံးလိုက်ပြီး ခါးအားလေး နည်းနည်းလေးသုံးပြီး ထည့်လိုက်သည်. .
အင့် . . ကိုဖြေးဖြေး ။ နာတယ်
အရည်တွေ ထွက်နေသော်လည်း သင်းနွယ်ဟာလေးက ကျပ်နေသည်. . မတတ်နိုင်။ ရဲပိုင် ဆက်မထည့်သေးပဲ
ရသလောက်လေးကို ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်နေသည်။
အင့် . အင့် . ရှီး. . နာ တယ် မောင် ရာ. . အိုး . .
ပါးစပ်က သင်းနွယ်က ညီးနေသည်. . . အချိန်ကလေး ရလေ သင်းနွယ်ဆီက နာတယ်ဆိုတဲ့ အသံမထွက်တော့ ။
ရဲပိုင်က အားနည်းနည်းစိုက်လိုက်တော့
အား . . . မောင် . . .

ပြောလည်းပြော ၊ သင်းနွယ်ရဲ့ လက်ကလည်း ရဲပိုင်ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို ဆီးတွန်းထားသည်။ ရဲပိုင်ရဲ့ .
တစ်ချောင်းလုံးလည်း မူလီနဲ့ စုတ်ထားသလိုစီးပိုင်နေသည်. . .
သွားပြီ။ ရဲပိုင် က အတွေ့အကြုံအရသဘောပေါက်သွားပြီ။ အမေးပေါက်သွားသလို ရဲပိုင်ရဲ့ တစ်ချောင်းလုံးလည်း
သင်းနွယ်ထံသို့ စီးစီးပိုင်ပိုင်ဝင်သွားပြီ. . . ရဲပိုင်လည်း ထပ်မလှုပ်ပဲ စိမ်ထားလိုက်သလို၊ သင်းနွယ်ကိုယ်တိုင်လည်း
လှုပ်မရ၊ . ပြီးတော့ မျက်လုံးထဲက မျက်ရည်များ
ဟာ သင်းနွယ် ဘာလို့ငိုတာလည်းကွာ. .
(ငိုသံနှင့်) မောင် က တအားလုပ်တာကို။ မလုပ်တော့ဘူးကွာ။ လူပေါ်ကဆင်းတော့
ကဲ ခက်ပြီ၊ ဒီကောင်မလေးနဲ့တော့ . ဘယ်သူက ကိုယ့် ရည်းစားကို အတင်းလုပ်မလဲ။ အခုက မတော်တဆပါ.
ဘာမတော်တဆလည်း. ပြီးရင်လူကိုတန်ဖိုးထားမှာလည်း မဟုတ်ဘူး။
ရဲပိုင်က သင်းနွယ်ရဲ့ မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်ပြီး . .
မောင့်ကိုကြည့်ပါအုံး. မောင် သင်းနွယ်ကို ချစ်တယ်ပြောတုံးက ကိုယ့်ရဲ့ ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးနဲ့ ပြောခဲ့တာလေ. .
ကိုယ်ဘဝမှာ အချစ်စစ်တွေ့လို့ပါကွာ. ကိုယ့်ကို စော်ကားပါ သင်းရယ် ၊ ကိုယ့်အချစ်တော့ မစော်ကားပါနဲ့
ရဲပိုင်ရဲ့ လေလုံးအောက်မှာ ပျော့ပြောင်းသွားသူက သင်းနွယ်ပါ။ သင်းနွယ်ပျော့သွားတော့ ရဲပိုင်က
ဆက်လုပ်တော့သည်.
အား အား အို အို. မောင် .
သင်းနွယ်က အော်လည်း အော် ပေါင်လည်း နည်းနည်းဆီကားကားလာသည်. ရဲပိုင်ကတော့ ဒိုက်ထိုးတဲ့ပုံနဲ့
နှေးလိုက်မြန်လိုက်
နှေးတဲ့အချိန်ကျတော့
အို. . အား . အ . အား . အ. ကောင်းတယ် ကွာ. . မောင်ရာ .
မြန်လာတော့
အင့် အင့် အင့် .. ရှီး ... မောင်ရယ် .. အင့် မေ..ာင် .. အင့်.
အသက်ရှူသံတွေပြင်းလာလိုက် ၊ နှေးလာလိုက်. . . . .ဆိုဖာကြီးကတော့ လှုပ်ပြီး သင်းနွယ်ကတော့ လက်ကို
ဆိုဖာပေါ် ကိုယ်ပြီးအဖေါ် ပြုလိုက်ဆုတ်ကိုင်လိုက်၏။
နောက်တော့ ရဲပိုင် ပုံစံပြောင်းလိုက်သည်. . . သင်းနွယ်ခြေနှစ်ချောင်းကို ပုခုံးပေါ်တင်လိုက်သည်. သင်းနွယ်
ဖင်ကြီးမြောက်လာတော့ ဆောင့်တော့သည်.
အို .. ရှီး မောင်ႉထိ တယ် . အား မခံနိုင်ဘူး
ရဲပိုင်ရဲ့ အဆောင့် အောက်မှာတော့ သင်းနွယ်တစ်ယောက် ဖတ်ဖတ်လူးနေသည် ။ မျက်နှာကို ရှုံ့ပြီး အော်တော့သည်.
ရှက်တာတွေမသိတော့. . . . . .

..သင်းနွယ်အော်သံ ၊ ရဲပိုင် ဆောင့်သံ က တအိမ်လုံးညံနေသည်..
ဘွတ် ဘွတ်၊ ဖွတ် ဖွတ်... ဖတ် ဖတ်..
အား မောင်. မရဘူး. အ အ အား . အင်း အာ.. မောင် . အား အား
တဖြည်းဖြည်း လက်ကို ဆိုဖာဘေးဆုတ်ထားလိုက်တော့ ပြီးခါနီးပြီဆိုတာ ရဲပိုင် သဘောပေါက်လိုက်သည်.
ပြီးတော့မှာ ပဲ
သင်းနွယ်ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို သူ့ ရင်ဘကတ်ပေါ်တင်ပြီးတော့ ၁၀ ချက်ဆောင့်လိုက်တော့ သင်းနွယ်
ငြိမ်သွားသလို၊ ရဲပိုင်လည်း နောက် လေး ငါး ဆယ်ချက် ဆောင့် အပြီးမှာတော့ ....ပြီးသွားတော့သည်.
အခန်းထဲမှာတော့ လူသားနှစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ရှူသံပြင်းပြင်း ရဲ့ အသံကလွဲပြီး ဘာသံမှမကြားတော့. . . .
၁၀ မိနစ်လောက် နားပြီးတော့ ရဲပိုင်မျက်လုံးပွင့်လာကာ ဘေးနားမှာ မှိန်းနေသည့် သင်းနွယ်ကို နမ်းလိုက်သည်. .
ဆိုဖာကလည်းတော်တော်လေးကြီး ၊နှစ်ယောက်လုံးကလည်း မပိန်လည်း မပိန် မဝလည်းမဝတော့
လှဲနိုင်တယ်ဆိုလောက်လည်း ရသည်. . . သင်းနွယ်မျက်လုံးပွင့်လာသည်. .
မောင် . . . သင်းနွယ်ကို မောင့် ရဲ့ အနင်းခံမိန်းခလေး အဖြစ်ပို့လိုက်ပြီနော်. .

သင်းနွယ်ပြောလည်း ပြော မျက်ရည်တွေလိုမ့်လာသည်. .
ရဲပိုင်က
ကဲ. . မောင် ပြောမယ် သင်းနွယ်. မောင် သင်းနွယ်ကို စပြီးချစ်ကတည်းက ဒါမျိုးရောက်အောင် ဆိုပြီးချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ. မောင်နဲ့ သင်းနွယ်ကြည်ဖြူလို့ လက်တွဲခဲ့တာလေ မဟုတ်ဘူးလား . အချစ်မှာ သန့်ရှင်းတဲ့စိတ်နဲ့ချစ်ခဲ့တာလေ။ အခု ကလည်း သင်းနွယ် တို့ ကိုယ်တို့ အချစ်ကို တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ယုံလို့ ပုံလိုက်တာလေ. မဟုတ်ဘူးလား အရူးလေးရ.
ရဲပိုင်က ပြောလည်းပြော ခေါင်းလည်းရိုက်လိုက်တော့ သင်းနွယ် တစ်ယောက် အငိုရပ်သွားသည်.ရဲပိုင်က သင်းနွယ် နဖူးလေးကိုဖွဖွလေး နမ်းလိုက်ပြီးမှ.
ကဲ. ခုနက မောင် သင်းနွယ်ကို အရမ်းလုပ်လို့လား။ သင်းနွယ် ဖြည်းဖြည်း လုပ်ဆိုလုပ်တယ်လေ။ မောင့် သဘောမဟုတ် ပဲ သင်းနွယ်သဘောလိုက်ပေးခဲ့တယ်လေ။ ဒါကိုကြည့်ရင် မောင်နဲ့ သင်းနွယ် ဘယ်လောက်ချစ်လဲ မသိသေးဘူးလားကွာ.
သင်းနွယ်က နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြီး. .
ဟုတ်တော့ဟုတ်ပေမဲ့ မောင်ရာ. . မောင် ရပ်ခါနီးတုံးက အရမ်းမြန်တာပဲ . မခံနိုင်ဘူး ။ အရမ်းမောတယ် ကဲ . မောင်မြန်ပြီးတော့ သင်းနွယ် အခု အပြီးသတ် အရမ်းကောင်းတယ်ဟုတ်.
သင်းနွယ်က ဟိုဘက်လှည့်လိုက်ပြီး
သိဘူး. သွား . . ဘာတွေလာမေးနေတာတုံး . မဖြေဘူး
ဟား ဟား ဟား . . ကောင်မလေး တစ်ယောက် အငိုက်မိသွားပါပြီခင်ဗျာ.
ရဲပိုင် က ပြောလည်းပြော သင်းနွယ် ကို ဖက်လိုက်လေတော့သည်. .
နှစ်ယောက်သား အဝတ်မဲ့ နှင့်စကားတွေ အကြာကြီးပြောပြီး မှရဲပိုင်က
ကဲ ထမင်းသွားစားရအောင်လေ သင်းနွယ်ရာ. . ဗိုက်ဆာပြီ.
အင်း. ဆိုပြီး သင်းနွယ်က ဆိုဖာပေါ်ကထသည်။ ရဲပိုင်က အနားမှာရှိသည့် ဘောင်းဘီကိုကောက်ဝတ်သည်.
သင်းနွယ် က ဆိုဖာပေါ်ကဆင်းတော့
မောင် မကောင်းဘူးကွာ. လမ်းလျှောက်ရတာလည်း မကောင်း ၊ ပေါင်တွေလည်းတုန်နေတယ်
အစမို့ပါ သင်းနွယ်ရာ . အံ့ဖွလာ. ကိုယ် ဝတ်ပေးမယ်.
ရဲပိုင်က ကလေးတစ်ယောက်ကို အင်္ကျီ ဝတ်ပေးသလို စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဝတ် ပေးလိုက်တော့ သင်းနွယ်တစ်ယောက်ကြည်နူးရပြန်တာပေါ့။
နှစ်ယောက်သား နေ့လည်စာအပြင်မှာထွက်စားပြီး သင်းနွယ်ကိုပြန်ပို့ပြီးတော့ ညနေ ၄ နာရီထိုးတော့မည်။ သင်းနွယ်က အတန်းကလူတွေနဲ့ အပြင်ထွက်မည် ကြိုပြောခဲ့လို့တော်သေးသည်. . အိမ်ကတော့သိပ်မမေးလှ. . သင်းနွယ်ကို ပို့ပြီးတော့ ရဲပိုင်တစ်ယောက် မျိုးမင်းရှိနေတတ်သည့် ဆေးကျောင်းကျူရှင်ကိုမောင်းလိုက်သည်.
ဒီအချိန်ဆို သူ့ကျူရှင်ဆင်းတော့မည်မဟုတ်လား . .
ကားလမ်းထဲဝင်တော့ မျိုးမင်းကို ကောင်မလေး နှစ်ယောက်နဲ့ သူ့ကျူရှင်လေ့ကားအောက်မှာ စကားပြောနေတာ တွေ့လိုက်ရသည် ။ ရဲပိုက် က ဟွန်း တီးလိုက်တော့ သူကလက်ပြသည်။ နောက် သူ့ကားပေါ်တက်လိုက်သည်. ကားပေါ်ရောက်တာနဲ့ သူ့အကျင့်အတိုင်း သူကြိုက်သည့် စီးတီ ဖက်အမ်ဖွင့်တော့သည် . . . နောက်မှ ဘယ်လိုမျက်စိလည် လားလည်း မင်းသား
ဩော်. . ဆရာ့ကို လာကြိုတာပါခင်ဗျား
လုပ်မနေပါနဲ့သားရယ် ၊ နင့်အကြောင်းမသိခက်မယ်။ ဘယ်ကောင်မလေး ကိုဒီနားလာပို့ပြီးကြုံလို့ဝင်လာတာမဟုတ်လား. . .
မင်း ဗေဒင်ဟောစားရင် ဆရာဝန်လုပ်စားတာထက် ပိုက်ပိုက်ရမယ် ။ ဘယ်လိုသိ
မင်းနဲ့ ငါနဲ့ပေါင်းတာ ဖ တန်းလေကွာ. ကဲပြောပါ။ ဘယ်သူ့လာပို့တာတုံး
ဘယ်သူရှိမှာလည်း ငါ့ရဲ့ နောက်ဆုံး အသည်းလေး သင်းနွယ်ပေါ့။ စကားမစပ် ဟိုကောင်မလေး နှစ်ယောက်ကလန်းတယ်နော်. မင်းမချိန်ရင် မိတ်လိုက်(အဲလေ) မိတ်ဆက်ပေးကွာ.

ခွေးကောင်။ စပြီ ဇာတ်လမ်းက . နင့်ကို အဲဒါကြောင့် မလာစေချင်တာ။ ပြောတော့ နောက်ဆုံးအသည်းလေးဆို. .
အေးလေ အခု နောက်ဆုံးလက်ရှိ အသည်းလေး လေ။ ကဲ ဘယ်သွားမှာတုံး
ကားပြင်ထားတယ်လေ. အဲကို အရင်သွားကြည့်တာပေါ့။
ရဲပိုင်က ကရင်ခြံ ကားပြင်တဲ့ နေရာကို ဦးတည်လိုက်သည်. . ကားကို မီးပွိုင့်မှာရပ်ရင်း
ဟေ့ကောင် ငါအတည်မေးတာ ဘယ်သူလဲဆို
မင်းကစိတ်ဝင်စားလို့လား ရဲပိုင်. ကြည်လည်းလုပ်အုံး သားရယ်.. မင်းက ပစ်သွားရင် ငါနဲ့ရှင်းရမှာပေါ့. . .
ကဲ ။ ငါ့ဆိုမင်းက အထင်သေးမယ်ဆိုတာ ကြီးပဲ။ ငါက တကယ်ချောမှလိုက်တာပါကွာ. မင်းကလည်း . .
ရဲပိုင်က ရီဖြဲဖြဲနဲ့ပြောလိုက်ရင်း..ကားကိုကွေ့ချလိုက်သည်.
မျိုးမင်းက
သူတို့နာမည်က ဖြူဖွေး နဲ့ လင်းလင်းသွယ် တဲ့. ဆေးကပဲ. ငါနဲ့ ဆေးရုံတစ်ခုထဲ။ လသာ ၂ က ကောင်မလေးတွေ.
ကဲဘာသိချင်သေးလဲ. .
အရုပ်အရှင်းကရော
နှစ်ယောက်လုံး ဘဲကင်းတယ်. သူများတွေပြောတော့ သူတို့ က ုန္ရဘငညေ တွေလို့တောင်ပြောတယ်။ မသေချာဘူး.
အိုကေဗျာ. ရှဲရှဲနီ.
ကားကဝတ်ရှော့ရှေ့မှာ ရပ်ရင်းမေးတော့ ကားက ၂ ရက် ၃ ရက်ကြာမယ်တဲ့ ။ မျိုးမင်းက အိမ်ပဲပြန်မယ်ဆိုတော့
မဟာမြိုင်လမ်းကိုဦးတည်လိုက်သည်။ တလမ်းလုံးလူတွေကားတွေကလည်း များလှသည်..
. .ဒဂုံစင်တာရှေ့ကဖြတ်တော့ ဘာရယ်မဟုတ်မနက်က စွာတေးလေးကို မျက်လုံးဝေ့ရှာနေမိသည်။
ဟုတ်မဟုတ်တော့မသိ. သူဒီမှာအလုပ်လုပ်တာဖြစ်နိုင်သည်. . ကားကြောရှင်းသွားပြီး မျိုးမင်းအိမ်ပေါ်ရောက်တော့
ညနေ ၆ နာရီထိုးတော့မည်။ မျိုးမင်းက ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီးရဲ ပိုင်က ရေခဲရေတစ်ဘူးယူသောက်နေသည်.
သတိရ ရဲ့လား . . . သတိရရဲ့လား လို့. . မေးချင်တယ်. . ငါ့ကို. .
ဟန်ထူးလွင်၏ သတိရရဲ့လားသီချင်းကို ဖုန်းသံလုပ်ထားသည့် မျိုးမင်းဖုံးသံဖြစ်သည်. . မျိုးမင်းက ဖုံးနံပါတ်ကို
ကြည့်ရင်း
အိမ်ကကွ. ဟု ဆိုပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်.
ပြောဗ်ဟုတ် မာမား. . . မြေနီကုန်းအိမ်မှာ. ဟုတ်. . . မရသေးဘူး . . ကြာမယ်တဲ့ ၂ ရက် ၃ ရက်တဲ့. ဟုတ်ပြီလေ.
ပြောလိုက်မယ် သူ့ကို. ဟုတ်. ဒါဆိုဒါပဲနော်..
မျိုးမင်းက ဖုံးချပြီးပြီးချင်း ရဲပိုင်ကို
မနက်ဖန်မင်းအားလား. . မနက်ပိုင်း
အားပါတယ်။ ဘာလို့လဲ. .
ပြောဗ်မနက်ဖန် ငါ့အိမ်က ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်မယ်လေ။ ငါ့ အဖိုးတစ်နှစ်ပြည့်လေ။ မင်းတောင် ဖိတ်ထားတယ်လေ။
အခုက ကားကတစ်စီးထဲဆိုတော့ မင်းကားကိုချောဆွဲမလို့ ။ အရင်တုံးက မင်းကိုစားတဲ့အချိန်ခေါ်ထားပေမဲ့
အခုတော့မင်းကို မနက်တည်းက လာဖို့ခေါ်ချင်လို့ပါကွာ.
ရပါတယ်။ ငါက အားပါတယ်။ ညနေမှသာ ငါ့ အိမ်အလုပ်နည်းနည်းသွားကြည့် ဒါလောက်ပါပဲ။
ဟုတ်ပြီလေ ဒါဆိုလည်း မနက်၆ နာရီလောက်လာခဲ့လေ ကွာ.
မင်းအိမ်လား ၊ ဟိုဘက်အိမ်လား .
ငါ့အိမ်ပဲလာပါ .ငါ့မှာ ကားမှမရှိတာ. လာကြိုပြီးမှ ဟိုဘက်အိမ်သွားတာပေါ့။ . မင်းဟိုဘက်အိမ်မှာဆို
ရှုပ်နေလိမ့်မယ်။
ဟုတ်ပါပြီဗျာ. .
မျိုးမင်းက စာကျက်ချင်တယ်ဆိုပြီး မြေနီကုန်းမှာရှိတဲ့ အိမ်အပိုမှာ သူကနေခြင်းဖြစ်သည်. . သူ့ မိသားစုက
တရုတ်တန်းဘက်မှာနေခြင်းဖြစ်သည်. . ဒါကြောင့်ရဲပိုင်က သေချာအောင်မေးခြင်းဖြစ်သည်. . . .
ကဲ ဒါဆိုငါသွားတော့မယ် မျိုးမင်းရေ၊ ငါ့အဖေ ခိုင်းထားတာလေးတွေရှိလို့။
ဟုတ်ပြီ။ မနက်သာမမေ့နေ့ နော်.

အိုကေ. တာ တာ.

ကျပ်သိပ်လှတဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းလိုက်တော့ လူတစ်ကိုယ်လုံး နံစော်ပင်ပန်းနေသည်။ လူကလည်းညောင်းလှသည်။
ဆိုင်မှာ က တော့ ထုံးစံအတိုင်းလူက သိပ်မကျလှ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုရပ်ရပ် ဒီရပ်ရပ်နဲ့မို့ လူကညောင်းနေခြင်းဖြစ်သည်။
အိမ်ရောက်တော့ အိမ်ကလူတွေတောင် ထမင်းစားပြီးသွားပြီ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ထမင်းခူးပြီးတော့ ရှိတဲ့
ဘဲဥကြော်လေးနဲ့ စား၊ ပြီးတော့ အိမ်အလုပ်လုပ်တွေလုပ်. မြဝတီက ကိုရီးယားကားတောင်မကြည့်နိုင်အား ၊ နောက်
အိပ်ရာပေါ်မှာ မေးကနဲ အိပ်လိုက်တာ ဘယ်လောက်ထိ အိပ်ပျော်သွားလည်း မသိ နိုးတော့ တစ်အိမ်လုံးအိပ်ပြီးတော့
မနက် ၃ နာရီ။ သွားပြီ၊ ဒီနေ့ချိန်းထားတာ က ည ၉နာရီ။ နောက်များမှ ချော့ရအုံးမှာပဲ ၊ မနက်ကျရင် အလုပ်ရှင်က
တစ်ရက်အလုပ်ပိတ်ပေးသည်။ ဒါပေမဲ့ အလှူသွားရမည်။ အလှူက အလုပ်ရှင် လုပ်မဲ့အလှူဆိုတော့
မသွားလို့ကတော့ မကောင်း ။ စဉ်းလည်းစဉ်းစား ပြီးတော့ ဘေးနားမှာရှိသည့် နှိုးစက်ကို မနက် ၆
နာရီကိုပေးလိုက်သည်. နောက်မီးပိတ်ပြီးအိပ်လိုက်သည် ။

ကားကို လမ်းပေါ်တင်တော့ မနက် ၆ နာရီ ခွဲတော့မည်။ အရှိန်ကိုမြန်နိုင်သလောက်မြန်ပြီးမောင်းနေသည်။
အကျီတောင် သေချာမကြည့်တွေ့တာဆွဲဝတ် ၊ ရေမြန်မြန်ချိုးပြီးထွက်လာရသည်။ မျိုးမင်းအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ မနက်
၆း ၄၅ ကျော်နေပြီ။ အိမ်ပေါ်ထပ်ကို မတက်တော့ဘဲ ဖုံးလှမ်းဆက်တော့ မျိုးမင်း က ၂ မိနစ်လောက်အတွင်း
ဆင်းလာသည်။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း စီးတီး အက်ဖန် ဖွင့်လို့မရ၊ စောသေးတာကိုး။
မျိုးမင်းကားပေါ်ရောက်ရောက်ချင်း မေးလိုက်တာက
ဘယ်မောင်းရမလဲ။
ငါ့အိမ်ကို ပဲမောင်း လေ။ ဟိုမှာ ဘာတွေ လုပ်နေမှန်းမသိဘူးကွ။
အိုကေ.
ကားကို လမ်းပေါ်ကထွက်. နောက် မျိုးမင်း အိမ်ရှိရာ လှည်းတန်းလမ်းသို့ အရှိန်မြင့်မြင့် နဲ့ မောင်းလိုက်သည်။
အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ သူ့မိသားစုတွေက အိမ်ထဲမှာပြင်ဆင်နေတုံးပဲထင်သည်။ အိမ်ရှေ့မီးလင်းနေတာကလွဲလို့
ဘာမှမတွေ့ရ။ ဒါနဲ့ နှစ်ယောက်သား အိမ်ထဲဝင်တော့ အိမ်ထဲကနေ မျိုးမင်းတို့အဖေ ထွက်လာသည်။
ဟေး ၊ မာမားရေ၊ သားတို့ရောက်လာပြီဟေ့။ လာဟေ့ ကိုရဲ ။ မင်းအန်တီ တို့က ပြင်တုံး ဆင်တုံး။
မျိုးမင်းက အိမ်ထဲကိုဝင်ရင်းနဲ့
မား ။ ဘာတွေဝိုင်း ရှုပ်ပေးရမလဲ. . . ဟိုမှာ ဟိုကောင်ကိုလည်း ချောဆွဲလာတယ်။
မျိုးမင်းအမေက
အေး . . အခုတော့ ဟိုဘက် စက်မှုလက်မှု သင်တန်းကျောင်းက မုန့်ဗန်းတွေသွား ယူပေးလိုက်အုံး။
မျိုးမင်းက . . ဟား သားမှမသိတာ မား ပြောတဲ့စက်မှုလက်မှုကျောင်းဆိုတာ.
ငါသိတယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ . . . ရဲပိုင်က ဝင်ပြောသည်။
ထိုအခါ မျိုးမင်းအမေက
ကဲဒါဆို သားရဲပိုင် မင်းပဲ သွားယူလိုက်တော့ ။ သား မျိုးမင်းက ဘုန်းကြီး ကျောင်းလိုက်ပို့ ပေး။
ပြောပြောဆိုဆို မျိုးမင်းအမေက ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ ရဲပိုင်ကို ကြည့်ရင်း
ဟဲ့သား ရဲပိုင် နင်က ဂျင်းဘောင်းဘီကြီးနဲ့ပါလား။ သွား သွား၊ မျိုးမင်း လုံချည်တစ်ထည်လောက်လဲသွား။
ဟိုဘုန်းကြီးကျောင်းက စည်းကမ်းကြီးတယ်။ ဘောင်းဘီ ဝတ်ရင်ကြိုက်မှာမဟုတ်ဘူး
ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ မျိုးမင်းတို့ ကိုးကွယ်သည့် ဘုန်းကြီးကျောင်းက စည်းကမ်းကြီးလှသည်။
အဝတ်အစားတွေကအစ အရမ်းကျပ်မတ်သည်။ လူကြီးကိုယ်တိုင်ပြောတာဆိုတော့လည်း
ရဲပိုင်တစ်ယောက်စောဒကမတတ်တော့။
ဟုတ်ကဲ့ အန်တီ။ မျိုးမင်း ငါ့ကို လုံချည်တစ်ထည်ပေးလကွာ။
အဲမှာ စတွေ့တာပဲ သူငယ်ချင်းရေ၊ ငါပြောမယ် ။ ငါ့အကျီ လုံချည်တွေအားလုံးက ဟိုမှာ. ကဲ ငါ့အဖေ
လုံချည်တွေဝတ်သွားကွာ.

ရဲပိုင် မျက်နှာက သံပရာသီးတစ်လုံးကိုက်ရသည့်နှယ် ရှုံ့မဲ့သွားသည်။ ဘာလို့လဲ ဆိုတော့ မျိုးမင်းအဖေ က ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ကြီးရယ်။ သူဝတ်တဲ့ လုံချည်ဝတ်လို့ကတော့ ကွင်းကတော်တော်ကြီးပြီးဘယ်လိုမှ ကြည့်ကောင်းမယ်မထင်။ ဒါကြောင့် သံပရာသီးကိုက်တဲ့ ဘီလူးမျက်နှာလို ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

မလုပ်ပါနဲ့ကွာ ။ သွားရှာပါအုံး။

မျိုးမင်းရှာပြီး ခဏ နေတော့ ရော့ကွာ။ ငါဝတ်တဲ့ ကျောင်းစိမ်းပုဆိုးပဲရှိမယ်။ ဒါပဲဝတ်သွားတော့ ဒါမှမဟုတ်ရင်ငါ့အဖေ ပိန်တဲ့ လူပျိုဘဝ တုံးက သေးသေးလေးတွေပဲရှိတော့မယ်။ အဲဒါတွေလည်း လက်နှီးလုပ်ခါနီး မင်းပဲယူဝတ်ရမယ်။ တော်ပါပြီကွာ။ ပေးဒါပဲဝတ်တော့မယ်။

ပုဆိုးက တော်တော်လေးတော့ ဟောင်းနေပြီ။ မတတ်နိုင် ဒါပဲရှိတာကိုး ။ စိတ်တော့တော်တော်လေး လေသွားသည်။ သူကိုယ်တိုင်က ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆိုတာကြီးကိုမေ့သွားတော့ သူ့အပြစ်ပင်။ မုန့်ဗန်းသွားယူဖို့ သူကားပေါ်တက်ပြီး စက်နှိုးလိုက်သည်။ နောက်တော့ စက်မှုလက်မှု ကျောင်းဝင်းထဲကို ဝင်ပြီး မုန့်တွေဝင်ယူ ၊ နောက်တော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီ။

ကားပေါ်ကဆင်း ၊ မုန့်ဗန်းယူ ကားတံခါးကားပြန်ပိတ် နောက်ကားမှန်က ထင်နေသည့် အကျီကိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်ဟာကို လန့်ပြီးအော်ချင်သွားသည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ မနေ့က ဝတ်ပြီးသားကြီးကို မကြည့်ပဲ ကောက်စွပ် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ချက်ချင်းသွားလဲဖို့ စဉ်းစားလိုက်သော်လည်း မျိုးမင်းပြောသလိုဆိုရင် သူ့မိသားစုဝင်တွေက လွဲလို့ အပြင်လူမပါလို့သိရသည်။ ဒါကြောင့်မို့ မနက်ကတည်းက တွေ့ပြီးပြီမို့ သိပ်ပြီးတော့ မထူးလှဆိုပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲဝင်သွားလေတော့သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲရောက်တော့ လူတွေသိပ်မများလှသေး။ မုန့်ဗန်းကိုအနောက်ဘက်ကိုတန်းပြီးတော့ ပို့လိုက်သည်။ မျိုးမင်းကိုရှာတော့ ဟိုဟာသယ်ပေး ဒီဟာသယ်ပေးနှင့် အလုပ်များနေသည်။ သူနောက်ပိုင်းကို သွားပြီးတော့ မုန့်ပို့ပြီးတော့ မျိုးမင်းညီမလေးက လက်ကိုင်ပဝါတွေ သယ်သွားပေးပါဆိုတာနဲ့ သယ်သွား၊ တမနက်လုံး မျိုးမင်းတို့ မိသားစုနဲ့ ဝိုင်းပြီးကူလုပ်ပေးနေတာနဲ့ အချိန်က ကုန်မှန်းမသိကုန်သွားသည်။ ဘုန်းကြီးဆွမ်းစားပြီးတော့ ကိုယ့်ကို ကိုယ်ပြန်ကြည့်တော့ လူက ချွေးတွေနှင့် မဖီးလာသည့်ခေါင်းက ပွစိထနေပြီ။ တကယ့်ကို ဒရိုင်ဘာလိုလို ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားလိုလို ဖြစ်နေလောက်ပြီ။ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းလှေကားထစ်လေးမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပီကေစားဖို့ ဘောင်းဘီအိတ်ကို စမ်းလိုက်သည်။ နောက်မှ သတိရတာက ဝတ်ထားတာက ပုဆိုး။ ပြော် ငါ့နှဲ့ ။

အနားမှ ခြေသံ တိုးတိုးလေးကြားရသည်။ ဘယ်သူမှန်းမော့မကြည့်ပဲ နဲ့ အောက်ဆင်းဖို့ လာသည် ထင်လို့ ဘေးကိုရွှေ့ပေးလိုက်သည်။ ခြေသံက ကိုယ့်အနားမှာ ရပ်သွားပြီး လူတစ်ယောက်ထိုင်လိုက်သည်ဆိုတာ က မကြည့်ပဲသိလိုက်ရသည်။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့

စွာတေးမလေး ။

ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ့မလား ဟု ပြူးကြောင်ကြောင်ကြည့်လိုက်သည်။ စွာတေးမလေး က

ဟော့လူ။ ရှင်ဟိုတစ်နေ့က ဘတ်စကားပေါ်ကလူမဟုတ်လား ။

ရဲပိုင်က မေးမယ်လို့စဉ်းစားတုံး စွာတေးမလေးက မေးလိုက်သဖြင့် ပိုတောင်ကြောင်သွားသည်။ ဒါကြောင့် ဘာမှမမေးနိုင်ခင်သူကမေးလိုက်တော့ မျက်လုံးပြူးသွားရသူက ရဲပိုင်ပါ။

ကြည့်ပါလား ။ နားလေးနေတာလားဟင်။ နားကြပ်လည်း ထိုးမထားပဲနဲ့ ဘာလို့ပြန်မဖြေတာလည်း။ ရှင်က အန်တီတို့ ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာလား။ ဒရိုင်ဘာလာ

သေဟဲ့ ။ ဒီစကားစုကတော့ ပါးစပ်ကနေမထွက်ပါ စိတ်ထဲကနေသာအော်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်ကိုသေချင်စော်နံသွားတာကတော့ အမှန်ပင်။ နောက်မှ စိတ်ကူးပေါက်ပြီး။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျနော်က ဒီနေ့အတွက်တော့ ဒရိုင်ဘာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်။

ထင်သားပဲ၊ ရှင့်ပုံကိုဟိုတစ်နေ့တည်းက ကားပေါ်မှာတွေ့တည်းက ဒီလိုပုံပါပဲလို့။ ဘွတ်တွေရှုတ်တွေနဲ့ဆိုလို့ အထင်မကြီးမိတာ တော်ပါသေးရဲ့။

သူ့ဟာသူပြော သူ့ကိုယ်သူကောက်ချက်ချနေသော မိန်းကလေးကိုကြည့်ပြီး ရဲပိုင်က ခပ်ခြောက်ခြောက်ရယ်လိုက်သည်။နောက်တော့ ရဲပိုင်က

ခင်ဗျားကရော ။
ကျမက အန်တီတို့ဆိုင်မှာ ဝိုင်းရောင်းပေးတာပါ။ ရှင်တို့ဒရိုင်ဘာအလုပ်က အရမ်းပင်ပန်းလား။
ပင်ပန်းတာပေါ့ ။ ခုဆိုမနက် ၆ နာရီကနေ ခုထိမနားရသေးဘူး။ ကဲဗျာ ကျနော် သွားနားတော့မယ်။
ရဲပိုင်က ပြောလည်းပြော ထ လည်းထသွားသည်။ ထွက်သွားသည့်ရဲပိုင် နောက်ကျောကို ရှပ်ရှင်ဆန်ဆန်တော့
သီတာတစ်ယောက်မကြည့်ခဲ့ပါ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူလည်း ဗိုက်ဆာနေလို့ ထပြီး သွားစားပြီဖြစ်သည်။
သတိရရဲ့လား . သတိရရဲ့လား
တရားနာနေတုံး ဟန်ထူးလွင်က သီချင်းထဆိုတော့ မျိုးမင်းတစ်ယောက် အသာလေးထပြီး ဖုန်းထပြောသည် ။
ရဲမင်းက သူပြန်သွားပြီတဲ့ အိပ်ချင်လို့တဲ့ ။ တရားနာပြီးတော့မှပဲ သူ့အမေကို ပြောမယ်ဟုစိတ်ထဲမှတ်ထားပြီး
တရားကိုဆက်နာလိုက်တော့သည်။ ရဲပိုင်ကတော့ သူ့အိမ်ကအိပ်ရာပေါ်မှာလှဲလို့. . . .

အိုးကွာ . မလုပ်ပါနဲ့မောင်ရာ
လုပ်ပါ သွယ်ရယ်။ ခနဆိုကောင်းသွားမှာပါ။
ဖြူသွယ် တစ်ယောက် မလုပ်ပါနဲ့ဆိုတာတောင်မှ အပေါ်ပိုင်းရင်လွှာနှစ်စုံကပေါ်နေပြီ။ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပဲ
ရဲပိုင်ရဲ့လက်ချက်မိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ ဖြူသွယ်ရဲ့ တကိုယ်လုံးဖိန်းရှိန်းရှိန်းဖြစ်နေပြီ။ ဒီကြားထဲ ပင်တီလေးကိုပါ
ရဲပိုင်က ဇတ်ကနဲ ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ သူ့မှာ စကတ်တိုလေးပဲကျန်တော့သည်။ ရဲပိုင်က စကပ်ကိုလှန်တင်းရင်း
လျှာလေးထိုးထည့်လိုက်တော့
ပြွတ် ရွတ်. . ဖတ်.
အောင်မလေး ၊ မောင်. .
ဖြူသွယ်က တွန်းလည်းတွန်း၊ ခေါင်းကို ကိုင်လည်းကိုင်လိုက်သည်။ ရဲပိုင်ကတော့
လျှာတစ်ချောင်လုံးအသုံးချနည်းသိထားသည့်လူလို ဖြူသွယ်ဟာလေးကို ဆွဲပစ်ယူပစ်တော့သည်။ လျှာတစ်ချောင်းရဲ့
အားက လူကိုဘယ်လောက်တောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်နိုင်လည်းဆိုတာ
ဖြူသွယ်တစ်ယောက်ကောင်းကောင်းသိသွားပေပြီ။
မောင်. . . အဲလိုမဆိုးနဲ့လေကွာ. . ဖြူသွယ်ကြောက်တယ်။
ကြောက်တာ တစ်ဘက် ရမက်သံတဖက်နှင့်ဖြူသွယ်ကြည့်ရတာ စိတ်လွန်ဆွဲနေတဲ့ပုံပင်. . . .
မကြောက်ပါနဲ့ ဖြူရယ်၊ စိတ်အေးအေးထားဟုတ်လား။
အောက်ပိုင်းကိုနမ်းရင်းနဲ့မှ ရဲပိုင်က ခေါင်းထောင်ပြီးပြောသည်။ သူ့ပါးစပ်မှာတော့ အရည်တွေနဲ့စိုလို့။
ရဲပိုင်က အောက်တဘက်နှုတ်ခမ်းသားလေးကို ဖြည်းဖြည်းချင်းဆွဲပြီး စုတ်လိုက်သည်။ နောက်တော့
နှုတ်ခမ်းနှစ်ဘက်ကို ဆွဲခွာလိုက်တော့ အစေ့ကလေးကထောင်လို့။ လျှာလေးနဲ့ အသာလေး
အစေ့လေးကိုမိတ်ဆက်လိုက်တော့
ဟင်း.........မောင်ရာ......
မလုပ်ပါနဲ့ တားဆီးသံပျောက်သွားပြီး မောင်ရာ ဆိုတဲ့အသံနဲ့ အော်လိုက်သလို ဖြူသွယ်ရဲ့လက်နှစ်ဘက်ကလည်း
အိပ်ရာခင်းကို မြဲမြဲဆုတ်ကိုင်ထားသည်။ ဖြူသွယ် တစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမြောက်တက်နေသလို ခံစားနေရသည်။
ရဲပိုင်ကတော့သူ့အလုပ်ကို မဆုတ်မနစ်လုပ်နေဆဲ
လျှာ နဲ့ အထဲကိုအသာလေးသွင်းလိုက်တော့ ကာမအရသာကို ဘာလဲဆိုတာသဘောပေါက်သွားသလို
ညဉ်းလိုက်တော့သည်။
ကျွတ် မောင်ရယ်... ရှင်ကလေ ၊ လုပ်တက်လိုက်တာ. .
တစ်ကိုယ်လုံး တွန့်လိမ်နေလို့ ရဲပိုင်ကသူလုပ်နေတဲ့နေရာကို အာရုံထားသည်။ အောက်နှုတ်ခမ်းသားလေးကို
ဖြေးဖြေးစုတ်လိုက်သည်။ နောက်တော့ အစေ့လေးကိုငုံလိုက်သည်။ လျှာကိုဝင်လိုက်ထွက်လိုက်လုပ်ပေးနေသည်။
တခါအားနေသည့်လက်တစ်ဘက်က နို့တစ်လုံးကို အားရပါးရ နယ်လိုက်၊ အစေ့ကလေးကိုဆော့လိုက် နှင့် ။
သူလုပ်သမျှ ခံပေတော့ပဲ။ ကောင်မလေးကတော့ လူးလိမ့်ပြီး သူမသိဘူးသည့် ငြီးခြင်းတွေနဲ့ပါငြီးနေရသည်။
ရဲပိုင်ကတော့ သူနမ်းတာ စုတ်တာရပ်လိုက်ချိန်မှာတော့ လက်တစ်ဘက်နဲ့ အမြှောင်းလေးကို ဆွဲချလိုက်တော့

မောင်ရေ၊ အဲလောက်ကြီး လူကို မနှိပ်စက်ပါနဲ့လား။ ရင်ထဲမှာတစ်မျိုးကြီးပဲကွာ. . . တခုခုလိုနေသလိုပဲ..
ရဲပိုင်က တိုက်ပွဲဝင်နေတာကိုရပ်လိုက်ပြီး တိုက်ကွက်ပြောင်းလိုက်သည်။ သူ့တိုက်ကွက်ကတော့ သူ့လက် တဘက်ကို တံတွေးနဲ့စွတ်လိုက်သည်။နောက်တော့ အသာလေးဖြည်းဖြည်းချင်း သွင်းလိုက်ထုတ်လိုက်နှင့် လုပ်တော့ ဖြူသွယ်က တိုးတိုးတမျိုး ကျယ်ကျယ်တဖုံနှင့်ငြီးလေတော့သည်။
ဖွတ် ဖွတ် ဖွတ် ဖွတ်. ပြွတ်.
ရဲပိုင်ရဲ့ လက်က ဝင်လိုက်တိုင်း ဖြူသွယ်ရဲ့ အရည်တွေနဲ့ အသံတွေမြည်လာတော့ ဖြူသွယ်တစ်ယောက် မျက်နှာဘယ်နားထားရမှန်းမသိတော့
မောင် ဘာသံတွေလဲကွာ.
အချစ်တေးသံတွေလေ.
ရှက်စရာ မောင် ရယ်။
မရှက်ပါနဲ့ ဖြူရယ်။ တခြားလူလည်းမှ မဟုတ်တာ. ရှိလည်းမရှိဘူးလေ။
အရှိန်နည်းနည်းရလာတော့ ဖြူသွယ်အော်သံကမှန်လာသလို ၊ ရဲပိုင်ရဲ့ အဝင်အထွက်နှုန်းကလည်းမြန်လာသည်။ နောက်တော့ ဖြူသွယ်က ရဲပိုင်ရဲ့လက်ကို ဆုတ်ကိုင်လိုက်ပြီး တော့ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ရဲပိုင် က ဖြူသွယ်ကို ပါးပါးလေး အနမ်းပေးလိုက်ပြီး. . . . ကောင်းလားဖြူသွယ်။
ကြေကွဲရင်းနဲ့ လရောင်ဝေး ၊ မျှော်လင့်ရင်းနဲ့လရောင်ဝေး
ဖြူသွယ် ပါးစပ်က သီချင်းသံထွက်လာသည်။ တကယ် အစစ် ၊ ကြိုးကြာသံဗျာ.
ရဲပိုင်ကြောင်သွားသည်။ ထပ်မေးလိုက်သည် ကိုယ်လုပ်တာ ကောင်းလာဟင်.
ကြေကွဲရင်းနဲ့ လရောင် ဝေး . ဖြူသွယ်ပါးစပ်က လရောင်ဝေးကနေမတတ်တော့ ။ တခုခုတော့မှားနေပြီ။ ဖြူသွယ်က မနားတမ်း လရောင်ဝေးနေသည်။ နောက် ရဲပိုင် ပေါင် အောက်ဘက်က တုန်နေသလို... ဟူး
ဖုံးသံကြောင့် ရဲပိုင်လန့်နိုးသွားသည်။ ဖုံးသံက အော်နေဆဲ ။ လရောင်ဝေးဆိုတဲ့ သီချင်းကို ကြိုက်လွန်းလို့ ရင်းတုံး လုပ်ထားတာ အိမ်မက်ထဲထိပါနေတော့ ပြသာနာ ။ ဒုတိယ ရည်းစားဖြူသွယ် နဲ့ အကြောင်းကိုလည်း အိမ်မက်က မက်နေသေးသည်။ သူ့ကိုမေ့ထားတာကြာပြီမဟုတ်လား. .
ဖုံးနံပါတ်ကတော့ မျိုးမင်းရဲ့ နံပါတ်ပါ...
ပြော ဆရာ မျိုး. .
အကောင်. . . ဘာကြောင့် နင်က အစောကြီး လိမ့်သွားတာတုံး
အိပ်ချင်လို့ဟ. အခုတောင် အိပ်နေတာ .
အားအားရှိသေဖို့ပဲ ၊ အခုညနေ ၂ နာရီထိုးနေပြီ။ မင်းပြန်သွားတာ ၁၁ လောက်က ဆိုတော့ ၃ နာရီလောက်အိပ်ပြီးပြီပဲ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လာခဲ့လေ။
ဘာလို့လာရမတုံး ၊ ခွက်တွေ၊ပန်းကန်တွေ ဆေးဖို့လူလို လို့လားဟ
ဟုတ်ပါဘူးကွာ. မင်းကူညီပြီး မစားလိုက်ရတော့ ငါ့ အမေက မင်းကိုအားနာလို့ လာစားခိုင်းတာ မင်းပဲလာပို့လိုက်တော့ကွာ. ငါမလာချင်တော့ဘူး။ ဗိုက်လည်း သိပ်မဆာအိပ်လည်းအိပ်ချင်နေလို့
ကောင်းကွာ ။ ကောင်းပါပြီ ၊ အရှင်မင်းကြီး စားတော်စားဖို့ ကျနော်မျိုး လာပို့ပါ့မယ်
ကောင်းလေစွ ကောင်းလေစွ.
နှစ်ယောက်သားနောက်နောက်ပြောင်ပြောင်နဲ့ ဖုန်းချလိုက်လေတော့သည်။
ဘုန်းကြီးကျောင်းကပြန်တော့ သီတာတစ်ယောက် နေပြည်တော် ရုပ်ရှင်ရုံဘက်ကိုထွက်ခဲ့သည်။
ကြားရက်ဖြစ်သော်လည်း ဒီနေ့က အလုပ်ရှင် ဆွမ်းကပ်လို့ အားရက်ရသည်။ သူအားသလို သူ့ရည်းစား ဝင်းနိုင်ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာတည်းက ဖုံးဆက်ခေါ်ထားလိုက်သည်။ ဝင်းနိုင်က နေ့တစ်ဝက်ခွင့်ယူပြီး ရုပ်ရှင်ရုံအောက်မှာ စောင့်နေပေတော့မည်။ သီတာတစ်ယောက် အလုပ်ရှင် သား လိုက်ပို့တာကိုတောင်မစောင့်နိုင်တော့ပဲ နေပြည်တော် ရုပ်ရှင်ကို တက်ဆီနဲ့သာလာခဲ့လိုက်သည်။ တက်ဆီရပ်ရပ်ခြင်း မှောင်ခိုရောင်းတဲ့ သူတွေကပြေးလာသည်။ သူတို့ကိုရှောင်ရင်းတိမ်းရင်းနဲ့ ဝင်းနိုင်တစ်ယောက်ကို ရုပ်ရှင်ရုံထဲက ထိုင်ခုံတစ်ခုံမှာလက်မှတ်ကလေး နှစ်ဆောင်ကိုင်လို့ ရယ် တွေ့လိုက်ရသည်။ အမောပြေခြင်း ၊ စိတ်ပူခြင်းမရှိသည့် အပြုံးနဲ့ ဝင်းနိုင်ရော ၊

သီတာတစ်ယောက်ရောပြုံးလိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်က ၂း ၄၀မို့လို့ အချိန်တော့သိပ်မရ သေး။ ဝင်းနိုင်က
သီတာကိုတွေ့တွေ့ခြင်း လာမှ လာပါ့မလားလို့သီတာရယ်
လာမှာပေါ့ မောင်ရယ်၊ သီတာ့ အလုပ်ရှင်က စားပြီးမှ သွားဆိုတာနဲ့၊ စားနေသောက်နေ၊ တရားနာနေတာနဲ့ပဲ
အချိန်ကြာသွားတာ.
အင်း ၊ ဘာစားအုံးမလဲသီတာ.
သီတာကတော့ မုန့်ဈေးတန်းဘက်ကိုသွားပြီးတော့ နေကြာစေ့တစ်ထုတ်နဲ့ ရေသန့်ဘူးတစ်ဘူးဝယ်လိုက်သည်။
နောက် ဝင်းနိုင်ကမ်းပေးသည့်လက်ကိုကိုင်ပြီး နှစ်ယောက်သား
ရုပ်ရှင်ရုံအပေါ်ထပ်သို့ဖြေးဖြေးလည်းတက်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်သား ဒါပထမဆုံး ကြည့်သည့်
ရုပ်ရှင်ပွဲမို့လို့လားမသိ ၊ ရင်တွေကတော့ဒိန်းတပ်တပ်ဒိန်းပေါ့။
ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှတော့ လူကရှင်းလှသည်။ ကြားရက်မို့လို့ထင်သည် ။ သီတာထိုင်ရမည့် ခုံရောက်တော့ နည်းနည်းလေး
ဇဝေ ဇဝါဖြစ်သွားပုံရသည့် မျက်နှာနှင့် ဝင်းနိုင်ကိုကြည့်ရင်း
မောင် ဒီခုံကြီးက တစ်မျိုးကြီးပဲ နော် ။
အင်းလေ၊ သူတို့ ပြောတော့ အတွဲခုံဆိုလားပဲ။
ဝင်းနိုင်က အပြစ်ကင်းသည့် မျက်နှာပေးနှင့်။ တကယ်ဆိုတော့ အလုပ်ထဲကကောင်တွေက
ကောင်မလေးနဲ့ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်ဆိုကတည်းက မြှောက်ပေးလိုက်ပြီးသား ရယ်။
ဒါကြောင့်မို့ရွေးဝယ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သီတာတစ်ယောက်ကတော့ မချင့်မရဲနှင့် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ မီးတွေ ခန
မှိတ်သွားပြီးနောက် နိုင်ငံတော် အလံ က တလူလူလွင့်လို့ ပေါ်လာတော့ နှစ်ယောက်သား လက်တွဲမဖြုတ်ပဲ
မတ်တပ်ရပ်လိုက်ကြတော့သည်။

ရုပ်ရှင်ကတော့ စပြနေပါပြီ။ . . .

ပိတ်ရက်မို့လို့ ရုပ်ရှင်ရုံမှာလူကတော့ ရှင်းနေသည်။ တရုံလုံးမှ ရှိလှလူ ၁၀ ယောက်ကျော်ပေါ့။ မြန်မာကား
ဟာသကားဖြစ်သည်။ ရုပ်ရှင်စစချင်းပဲမုန့်ထုတ်ကို ဝင်းနိုင်ကစပြီးဖောက်လိုက်သည်။ နေကြာစိထုတ်ဖြစ်သည်။
သူကကိုင်ပေးထားတော့ သီတာ ကတစေ့ချင်း ထောက်ကနဲ ထောက်ကနဲကိုက်နေသည်။ ဝင်းနိုင်က အသာလေး
ဖွကနဲ သီတာလက်ကို ကိုင်လိုက်သည်။ သီတာ တွန့်ခနဲ့ဖြစ်သွားပေမဲ့ ငြိမ်နေလိုက်သည်။ နောက်တော့ ဝင်းနိုင်က
အသာလေး ပုခုံးလေးကိုင်ပြီးတော့ သီတာကိုယ်လေးကို စောင်းချလိုက်သည်။ သီတာကိုယ်လေး စွေ့ကနဲ့
ပါလာသည်။ သီတာ ဆံနွယ်တွေရဲ့ ရှန်ပူနံ့က သင်းကနဲ ဝင်းနိုင်ရဲ့ နှာခေါင်းဆီ ဝင်လာသည်။ ဝင်းနိုင်က တဝကြီး
ရှူလိုက်ပြီး ခေါင်းကိုဖွဖွလေး ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ တခါတည်း မျက်နှာကို အနမ်းမိုးလေးတွေ
ခြွေနေလိုက်သည်။ သီတာ တစ်ယောက်ရင်ထဲမှာတော့ ဆိုင်းတွေ ဗုံတွေတီးသလို ဖြစ်နေပြီ ။ သီတာ ငြိမ်နေတော့
ဝင်းနိုင်က ပိုပြီးအတင်းရဲလာသည်။ နောက်တော့ဖြုန်းခနဲ့ လန့်သွားတာကတော့ သီတာရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်ကို ဝင်းနိုင်ရဲ့
နှုတ်ခမ်းနွေးနွေးက ရောက်လာခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။
သီတာကြည့်ရတာ အတော်ပင် အတွေ့အကြုံလုံးဝမရှိသည့် မိန်းကလေးပင်ဖြစ်သည်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့
သူ့ကိုနမ်းလိုက်သည့် နှုတ်ခမ်းကို အတင်းရော ၊ ကာရောကော ပိတ်ထားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဝင်းနိုင်ကတော့
စိတ်မလျှော့ပဲ အတင်းပဲရသလောက်ကိုဖိနမ်းနေသည်။ ဇနကထုံးနလူးမှုထားပုံရသည်။ ကနေ့တော့ဖြင့်ရအောင်တော့
နမ်းမည်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြီးကြီးထားထားပုံရသည်။ သီတာတစ်ယောက်ကတော့ရသလောက်ခုခံနေပုံရသည်။